

„Stojąc na skraju rozbitego lustra”

*Stojąc na skraju rozbitego lustra
poprosiłem siebie o przesunięcie się
zejście z pleców
dostęp do słońca*

*w świetle jarzeniowych lamp
uśmiechnąłem się
pokiwałem przecząco głową
tyle lat w jednym pokoju
sam z sobą
do czegoś zobowiązuje
wyszeptąłem złośliwie*

*jeszcze raz i jeszcze raz
zaciśnięte pięści
w zlewie
odłamki twarzy*

*ojciec nie istniejąc milczał
matka śmiała się w swoim pokoju*

*bezsilnością usunąwszy się na podłogę
objąłem siebie
tym lepszym
od którego nie uwolnię się nigdy*

- Darko de Cades (Dziennik obserwacji)